

WEvent รู้ภาษากวางตุ้งวันนี้... ได้อย่างไร ?

อาทิตย์ นินวลา
ฝ่ายพัฒนากิจการการศึกษาและสัมมนา

เมื่อ วันเสาร์ที่ 30 ต.ค. 2553 ที่ผ่านมา ทางสำนักพิมพ์ภาษา และวัฒนธรรม ส.ส.ท. ได้จัดการสัมมนาเกี่ยวกับภาษากวางตุ้งขึ้น ในหัวข้อ **“รู้ภาษากวางตุ้งวันนี้ ได้อย่างไร”** ภายในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 15 จุดประสงค์หลักของการจัดสัมมนาครั้งนี้ก็เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้ผู้คนที่ไปได้รับทราบถึงความสำคัญและที่มาที่ไปของภาษากวางตุ้งนั่นเองครับ โดยวิทยากรของวันนี้คือ อาจารย์หูซิงกุก อาจารย์พิเศษภาษาจีนกลางและภาษากวางตุ้ง จากโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ตอนที่รู้ตัวว่าจะต้องจัดสัมมนาเพื่อเปิดตัวหนังสือภาษากวางตุ้ง ต้องขอบอกเลยว่า หนักใจมากๆ เนื่องจากมีหลายเสียงออกความเห็น ว่า ภาษากวางตุ้งไม่น่าจะแพร่หลายเท่าภาษาจีนกลาง เราจึงงัดกลเม็ดและอะไรต่างๆ นานาเพื่อแจ่มชัดให้กับสมาชิกของสำนักพิมพ์ได้ทราบว่ามีการสัมมนานี้เกิดขึ้น ตลอดระยะเวลาการเปิดรับสำรองที่นั่งก็ต้องคอยลุ้นตลอดว่าจะมีคนสนใจหรือไม่ ถ้าจะมีจำนวนมากขนาดไหน ฯลฯ ส่วนกระแสตอบรับถือว่าอยู่ในระดับที่น่าพอใจครับ มีผู้ที่สนใจสอบถามและสำรองที่นั่งเข้ามาเรื่อยๆ ทางทีมงานและสำนักพิมพ์ต้องขอขอบพระคุณทุกท่านที่สนใจเข้าร่วมการสัมมนาครั้งนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยครับ

จนกระทั่งถึงวันสัมมนาจริงก็พบว่า มีผู้ที่สนใจให้การตอบรับ การสัมมนาดีเกินคาด จากการสัมภาษณ์พบว่า แต่ละท่านที่สนใจ นอกจากจะมีความรู้ภาษากวางตุ้งมาบ้างแล้ว บางท่านก็ยังทำธุรกิจ และต้องติดต่อธุรกิจโดยใช้ภาษากวางตุ้งด้วย ซึ่งถือว่าตอบโจทย์ของการสัมมนาได้เป็นอย่างดี

พูดถึงภาษากวางตุ้ง **ภาษากวางตุ้งนับเป็นหนึ่งในภาษากลุ่มย่อยภาษาหนึ่งของประเทศจีน** ซึ่งใช้กันในเกาะฮ่องกง (ภาษา

ราชการ) มณฑลกว่างโจวและไชน่าทาวน์ตามประเทศต่างๆ ทั้งในแถบเอเชียและยุโรป นอกจากนี้ยังมีชาวไทยจำนวนไม่น้อยได้ไปตั้งรกรากและทำธุรกิจอยู่ที่ฮ่องกงกันเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงการท่องเที่ยว จับจ่ายซื้อของอีกด้วย เนื่องจากการสัมมนาก็จะมุ่งประเด็นไปที่การทำความรู้เกี่ยวกับภาษากวางตุ้งให้มากขึ้น เรียนแล้วจะได้ประโยชน์อะไร สามารถนำไปต่อยอดทำอะไรได้ ภาษากวางตุ้งมีความแพร่หลายมากน้อยแค่ไหน มีการหยิบยกประเด็นค่าใช้จ่ายผู้เรียนอย่างไร **“ภาษากวางตุ้งต่างกับภาษาจีนกลางอย่างไร”** หรือ **“เรียนยากหรือไม่”** ขึ้นมาถาม-ตอบกันด้วย เป็นต้น ระหว่างการสัมมนา วิทยากรมากความสามารถของเราก็ได้บรรยายในบรรยากาศที่เป็นกันเอง มีการซักถามเป็นระยะๆ ผู้ร่วมการสัมมนาทุกท่านให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เรียกได้ว่าจำลองห้องเรียนภาษากวางตุ้งขนาดย่อมๆ มาเลยทีเดียว

จากการสัมมนาทำให้ทราบว่า มีผู้ที่สนใจภาษากลุ่มย่อยอย่างภาษากวางตุ้งจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว ซึ่งหนังสือ **“เหนืโหว... ภาษากวางตุ้ง พูดได้ใช้เป็น”** ที่เป็นที่มาของการสัมมนาในครั้งนี้ นั่นถือได้ว่าเป็นก้าวแรกของทางสำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรมของเราในการบุกตลาดใหม่นี้ ประเด็นหนึ่งที่ผู้เข้าร่วมการสัมมนาสอบถามและให้ความคิดเห็นกันเข้ามามากเป็นอันดับต้นๆ คือ หนังสือภาษากวางตุ้งในตลาด มีไม่หลากหลายมากนักและยังไม่ได้มาตรฐาน หากต้องการซื้อดีๆ สักเล่มก็อาจจะต้องนำเข้าจากฮ่องกงมาอีกที ทำให้ราคาสูงมาก

ส่วนเนื้อหาในหนังสือเล่มที่ว่านี้จะเป็นอย่างไร ติดตามได้จากคอลัมน์ Book is Life เลยครับ สำหรับ **WEvent** ในฉบับนี้ก็ต้องขอลาไปก่อน คราวหน้าจะเป็นกิจกรรมดีๆ อะไรอีก ยากให้ลองติดตามกันครับ

SmallTalk

รู้เรื่องบ้านเข็ง (ศิลปะ) **จีน**

อาทิตย์ นิ่มนวล

ฝ่ายพัฒนากิจการศึกษาศาเลียบพิมพ์

TPA News ของปีก่อน (พูดเหมือนนานมาก) ผมได้เกริ่นๆ ถึงเรื่องสถานที่ขึ้นชื่อของประเทศจีนอยู่แห่งหนึ่งก็คือ **หอบูชาฟ้าเทียนถาน** (天坛) เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

มาแต่ครั้งอดีตกาลและได้กลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเลื่องชื่อของประเทศจีน แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น...ประเด็นอยู่ตรงผู้คนที่มาเดินเล่นพักผ่อนหย่อนใจและกิจกรรมที่พวกเขาทำต่างหากครับ

หลายท่านมักจะมาที่เทียนถานเพื่อสักการะบูชาและอธิษฐานอะไรต่างๆ ต่อเทพยดาฟ้าดิน แต่ชาวจีนจำนวนมากไม่ยอมเลยที่ใช้สถานที่แห่งนี้ราวกับสวนสาธารณะเพื่อผ่อนคลาย ในยามเช้าจะสังเกตเห็นตั้งแต่อย่างเท่าเข้าประตูแล้วครับ เราจะพบกลุ่มชาวจีนกำลังขับร้องเพลงจีนอย่างพร้อมเพรียงกันอยู่ที่ด้านหน้าทางเข้า (ครั้งนั้นผมเข้าทางประตูทางทิศเหนือ) แต่ไม่ว่าใครที่ผ่านไปมา จะหนุ่มสาวหรือผู้อาวุโสก็สามารถร้องเพลงที่วานี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ (ความคิดแรกที่ผุดขึ้นในสมองคือ สงสัยว่าจะเป็เพลงแนวๆ พี่เบิร์ด ธงไชย ของจีนแน่ๆ ถึงร้องกันได้ทุกคนแบบนี้) แค่ว่าทางเข้าก็ทำให้อึ้งได้แล้ว เรามาลองเข้าไปด้านในกันครับ

ด้านในของหอบูชาฟ้า เราจะได้พบกับดินแดนแห่งศิลปะและความบันเทิง หรือจะเรียกว่าสวรรค์ของผู้รักสุขภาพก็ว่าได้ ซึ่งจะไปก็ครบ **ศิลปะแขนงเอกทั้ง 4 ของบัณฑิตจีน** เรียกเป็นภาษาจีนว่า **"ฉินฉีซูฮว่า"** 琴棋书画อันได้แก่ **การเล่นดนตรีหมากกระดาน การเขียนอักษรพู่กันจีนและการวาดภาพจีน** หากใครที่เรียนรู้ศิลปะทั้ง 4 แขนงนี้ได้ครบถ้วนถือว่าสุดยอดมากครับและนอกจากศิลปะทั้ง 4 แขนงแล้ว เราสามารถนับได้ต่อไป

ถึง 10 เลยก็เห็นจะได้ ไม่ว่าจะการเล่นกีฬาเตะลูกขนไก่ คล้ายๆ กับกีฬาตะกร้อแต่ใช้ลูกขนไก่ที่มีสปริงตรงปลาย การรำรำประกอบเพลงด้วยไม้ทาทาที่พันปลายด้วยผ้าชิ้นยาว ดูอ่อนช้อยงดงามราวกับนักยิมนาสติกกำลังเล่นอุปกรณ์ริบบิ้นเลยทีเดียว การขับร้องเพลงจีนประกอบการเล่นดนตรีสด หรือแม้แต่คอนเสิร์ตขนาดย่อมๆ (จากที่ได้ไปยืนสังเกตการณ์ ผู้ที่ทำการขับร้องบทเพลงต่างๆ ณ ตอนนั้นให้อารมณ์คล้าย สมิธกับเซน เบิร์ดกับฮาร์ท ของบ้านเราก็ไม่ปาน) เรื่องลูกคอไม่ต้องพูดถึง เรียกได้ว่าระดับเทพ ทั้งชาวต่างชาติ (รวมทั้งผมด้วย) และชาวจีนละแวกนั้นก็พากันมาร้องรำทำเพลงรอบๆ อย่างสนุกสนาน เป็นต้น

สิ่งหนึ่งที่อดพูดถึงไม่ได้เลยและเป็นความชอบส่วนตัวของผมเองก็คือ **การเขียนอักษรพู่กันจีน (书法)** แต่ภายในเทียนถานแห่งนี้ถ้าจะใช้น้ำหมึกตามปกติก็คงจะธรรมดาและดูจะลำบากเกินไปกับการเตรียมอุปกรณ์ ครั้งนี้เราจึงขอเสนอการเขียนอักษรพู่กันด้วยน้ำเปล่า! ใช่แล้วครับ มันคือน้ำเปล่าจริงๆ อุปกรณ์ที่ใช้ก็แค่พู่กันขนาดใหญ่และถังสีทาบานสำหรับใส่น้ำเปล่าขนาดย่อมๆ เท่านั้น...ผมได้พบกับคุณปู่ท่านหนึ่งกำลังบรรจงจรดปลายพู่กันลงบนพื้นทางเดินที่พาดผ่านแต่ละบริเวณ อักษรที่เขียนไปแล้วก็จะค่อยๆ ระบายจางไปตามธรรมชาติ ช่วยให้เป็มิตรต่อสิ่งแวดล้อม (ว่าไปนั่น) ดูแล้วก็เพลินมากครับ เพราะลายเส้นของคุณปู่อ่อนช้อยและพลิ้วไหวมากๆ จนแทบจะฝากตัวเป็ศิษย์กัน ณ ตอนนั้นเลย

หากใครได้มีโอกาสไปที่หอบูชาฟ้า **"เทียนถาน"** แห่งนี้ก็อย่าลืมเข้าไปชมวงเสฮวาปาจิงโกะกับผู้คนแถวนั้นดูนะครับ รับรองว่าจะได้รับประสบการณ์ดีๆ อีกทั้งยังช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายจากตัวเมืองที่อึกทึกได้เป็นอย่างดี หมดเวลาสำหรับเรื่องเล่าสำหรับฉบับนี้แล้ว คงต้องขอลาไปก่อน พบกันใหม่ฉบับหน้าครับ ใจ้เจี้ยน!

